

Un darrer sospir

Obro els ulls. Una llum blanca està davant mi. No hi puc veure bé. Una persona obscura camina cap a jo. Em dona la mà i la seguec. Començam a córrer. No sé on anam. Em sent bé, lliure. Una llàgrima recorr la meva galta fins arribar al coll. Per què aquesta llàgrima? Ens aturam. Per fi, li veig la cara. El cor cada pic em batega més ràpid. Les llàgrimes no aturen de caure, cada pic més i més ràpid. La persona m'abraça. Jo l'abraç més fort. No vull que marxi. El necessit. Tot torna negre una altra vegada. La persona ha desaparegut. El despertador de les set em desperta. Sembla que ha estat un somni, pero hi veig alguna mica de realitat. La meva mare obri la porta plorant. Està molt trista, tant que li falta aire per respirar. El silenci regna dins l'habitació. Es fa infinit. Abans que ella digués res, ja sabia el que diria. Ell ha marxat, ha tancat els ulls i ha expirat per darrera vegada, ha vingut per dir-me l'adéu que jo no hagués pogut dir-li. T'estim padrí.

Girasol